

Kaj pa slovenski poslanci?

Slovenski poslanci postali so hipoma — skoraj vsi — zatoženci. Brrr! Kako je to grdo! — Pa kaj hočemo — tako je. — Grdo je sicer, ako se na domačem lesu tako godi — pa — resnica je le ena, in gorjé mu, ki se odmakne od poti resnice!

Naši poslanci enega nimajo, še družega nikdar niso imeli, vsi ostali pa stojé složni in bodo stali složni. Škoda, da tudi izmed teh eden leči svojo zlomljeno roko, namesto da bi v budgetnem odseku štajarskim in koroškim nemškutarjem kazal zobé, ki se po slovenskem uradovanji čutijo žaljene v svoji nemški narodnosti.

V javnih sejah spustili so uže več interpelacij zoper naredbo pravosodnega ministra zarad slovenskih vknjižb in vse, kar se je v deželnih zborih hujskalo zoper pravosodnega ministra prežvekava se sedaj zopet v državnem zboru.

Ministri pa imajo tudi sila veliko posla, odgovarjati ne mnogobrojne interpelacije iz prejšnjega zasedanja, grof Taaffe čital je v zadnji seji toliko odgovorov, da je bil uže v resnici ves hripav, tudi trgovinski minister odgovarjal je dolgo. Naučni minister odgovoril je samo na dve interpelaciji, pa gledé prve je še rekel, da ne odgovarja na njo, ker je Schönerer presurovo vprašal.

Ta, se ve da, je po končanem odgovarjanji takoj ustal in rekel: „Predlagam, da se o tem odgovoru „renegata“ Gautscha, ljubljenca židovskih časnikov, prihodnjič prične razgovor.“

Ta predlog donesel je Schönererju klic „k redu“, predlog sam pa še tolike podpore ni našel, da bi bilo treba ali mogoče glasovati o njem.

Stvarna razprava pričela se pa je v drugi seji o „djavku na sladkor“.

O tej za Česko velevažnem predmetu poroča dr. vit. Meznik; on je samo z malimi besedami vpeljal razpravo, za njim pa je govoril večni minister, Plener, vsaj dve uri nekaj o sladkorji, pa tudi še vsakovrstnih drugih in še nekaterih rečeh. Za splošno razpravo oglašanih je približno 5 protigovornikov in 3 zagovorniki.

Za našo deželo pomenljiv je odgovor, katerega je dal minister Taaffe na interpelacijo dr. Poklukarjevo gledé požara v kamniški smodniški tovarni in o zgradbi tamošnje železnice. Odgovor podamo do besede.

Dalje pa je važnosti za nas interpelacija poslanca Kluna gledé premogokopa v Zagorji, katero tudi priobčimo do besede.

Odgovor

ministerskega predsednika grofa Faaffe-ja na interpelaciji barona Šveglja in dr. Poklukarja o požaru v Kamniku v 180. seji državnega zbora dné 24. t. m.

„V seji visoke zbornice dné 25. maja 1887 sta gg. poslanca baron Šveglj s tovariši in dr. J. Poklukar s tovariši stavila do mene interpelaciji povodom požara državne smodniške tovarne v Kamniku na Kranjskem ter želela, da se prepreči nevarnost takih požarov.

V drugi interpelaciji stavi se tudi še gospodu trgovinskemu ministru vprašanje, ali hoče pospeševati gradnjo lokalne železnice v Kamnik.

Čast mi je v svojem in v imenu gosp. trgovinskega ministra naslednje odgovoriti:

Državna smodniška tovarna v Kamniku deluje od leta 1865. V prvih dvajsetih letih ni se pripotila nobena nesreča; prva nesreča je bila 26. septembra 1885, ko je bil razstrel (eksplozija) v tovarni. Drugi razstrel je bil 6. novembra 1886 in 11. maja 1887 požar v salitrovi čistilnici (rafineriji).

O vzrokih razstrellov in požara so se vršile natančne preiskave; vzrokov razstreloma niso mogli zaslediti, požar v solitarjevi rafineriji pa je povzročil le delavec, ko je hotel proti ukazu popraviti kotel v prostoru in je bil radi tega od okrajnega sodišča v Kamniku kaznovan zaradi prestopka zoper varnost tuje lastnine.

Po razstrelu in požaru ni bila v Kamniku v večji meri poškodovana nobena oseba, niti posestnik.

Po razstrelu poškodovano poslopje se je po najnovejših tehničnih skušnjah popravilo, da je izključena malone vsaka nevarnost za okolico. Tudi poslopje za solitarjevo čistilnico se bo tako popravilo, da bo popolnem ločeno od skladišč za solitar in žveplo.

Na ta način, in ker se polagoma manjša zaloga v tovarni, pomnožuje gasilno orodje in strogo pazi na varnost v tovarni, upa vojaška uprava odvrečati vsako nevarnost od državne tovarne, torej tudi od mesta Kamnika, kolikor je sploh mogoče pri veliki nevarnosti predmeta. Nemogoče pa je sedaj, da bi se večji vojaški oddelek premestil v Kamnik, ki naj bi hitro pomagal v mogoči nevarnosti.

Kar se tiče lokalne železnice iz Ljubljane v Kamnik, pričele so se na podlagi postave z dné 1. maja 1885, drž. t. p. št. 67, obravnave trgovinskega ministerstva s podjetniki gledé koncesije.

Te obravnave so bile doslej brezvspešne, in ne bi se moglo dobiti Najvišjega potrjenja, ker so neutemeljeni pogoji, od katerih je odvisna dobava glavnice.

Na jedni strani so prekoračile zahteve podjetnikov gledé prometne pogodbe z državno-železnično upravo ono mejo, ki se mora skrbno varovati, da nima škode državnemu prometu. Na drugi strani zabtevajo podjetniki za železnično črto do tovarne od vojaške oblasti preveliko privoljenje.

V zadnjem času so podjetniki izročili trgovinskemu ministerstvu nove ponudbe gledé načrta lokalne železnice; o teh se bodo pričele nove obravnave.

Ako primerno odnehajo podjetniki, opravičeno je upanje, da se bo doseglo sporazumljenje o nameravani železnici, in v okviru postave z dné 1. maja 1885 izvršilo podjetje, ki je na javno korist.“